

## Arrest

nr. 148492 van 25 juni 2015  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 11 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en dient op 4 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. Nadat vingerafdrukkenonderzoek had aangetoond dat verzoeker reeds in Hongarije en in Oostenrijk werd geregistreerd werd een verzoek tot overname gericht aan de Hongaarse autoriteiten op 15 april 2015. Op 22 april 2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 14 februari 2015 een asielaanvraag heeft ingediend maar dat hij kort nadien verdween en dat, als gevolg hiervan, zijn procedure op 14 april 2015 werd stopgezet.

1.3. Op 11 juni 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, betekend aan verzoekende partij op 12 juni 2015. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.4. De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:*

*naam : P. (alias HU: K.)*

*voornaam : S. (alias HU: S.)*

*[...]*

*nationaliteit : Afghanistan*

*die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Betrokkene verklaarde op 06.04.2015 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 07.04.2015, vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Kaga op 01.01.1980.*

*Uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen via Hongarije, er vervolgens asiel heeft aangevraagd en nadien eveneens in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. De Hongaarse autoriteiten hebben op datum van 22.04.2015 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.*

*Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.04.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015. Betrokkene verklaarde dat hij nergens vingerafdrukken heeft laten nemen. Betrokkene werd er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van van 07.04.2015 blijkt dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Hongarije en Oostenrijk en wat hier zijn verklaring voor was. Betrokkene verklaarde vervolgens dat dit klopt maar dat hij daar niet wou blijven en dat hij in Oostenrijk geslagen werd en verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven en dat hij na 24 uur mocht vertrekken. Betrokkene verklaarde vervolgens dat hij in Hongarije en Oostenrijk asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.04.2015 dat hij ongeveer twee jaar eerder Afghanistan per auto verlaten zou hebben en naar Iran reisde waar hij ongeveer tien dagen later zou zijn aangekomen. Vanuit Iran zou betrokkene vervolgens verder gereisd zijn naar Turkije waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Vervolgens zou betrokkene vanuit Turkije per boot naar Griekenland gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer achttien maanden in Griekenland verbleven zou hebben illegaal in een gevangenis. Vanuit Griekenland zou betrokkene vervolgens via Macedonië en Servië naar Hongarije gereisd zijn waar hij tien dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en hij er asiel aanvraag en vervolgens tien dagen illegaal op straat verbleven zou hebben alvorens naar Oostenrijk te reizen waar hij één dag later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk verplicht werd om zijn vingerafdrukken te geven en er geslagen zou zijn en er asiel heeft aangevraagd maar na 24 uur zou hebben mogen vertrekken. Vanuit Oostenrijk zou betrokkene vervolgens per trein naar Italië gereisd zijn waar hij één dag verbleven zou hebben. Vanuit Italië zou betrokkene per trein naar Frankrijk gereisd zijn waar hij één dag later zou zijn aangekomen en vanwaar hij vervolgens per bus naar België reisde en hij op 06.04.2015 zou zijn aankomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niet te hebben verlaten.*

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 07.04.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden wegens het illegaal inreizen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een asielaanvraag in Hongarije en nadien Oostenrijk, werd voor betrokkene op 15.04.2015 een terugnameverzoek aan de Hongaarse autoriteiten overgemaakt op de basis van art. 18§1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). Op 22.04.2015 hebben de Hongaarse autoriteiten met dit terugnameverzoek ingestemd op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 14.02.2015 effectief een asielaanvraag heeft ingediend maar dat hij kort nadien verdween en dat als gevolg hiervan zijn procedure op 14.04.2015 werd stopgezet. De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene in Hongarije op basis van zijn vingerafdrukken gekend is onder de naam K. S. met geboortedatum 01.01.1975. Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen. Door het gebruiken van verschillende persoonsgegevens zoals namen en geboortedata in verschillende landen en het ontbreken van enig authentiek identiteitsbewijs, maakt betrokkene het de Belgische autoriteiten onmogelijk om zijn ware identiteit te achterhalen. Betrokkene slaagt er derhalve niet in om zijn ware identiteit te bewijzen. Door het gebruiken van verschillende namen en leeftijden in verschillende landen ondergraaft betrokkene bovendien de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen op cruciale wijze.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen stelde betrokkene dat niet wil terugkeren. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Oostenrijk werd geslagen door de politie en dat de mensen er niet vriendelijk waren en dat hij nog liever zelfmoord pleegt dan terug te keren naar Oostenrijk. Betrokkene verklaarde verder dat Hongarije geen normaal land is en hij daar ook niet naartoe wil (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene ingeroepen redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten, niet aan de orde zijn. Hongarije, en niet Oostenrijk, is de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Betrokkene brengt van zijn verklaringen ten opzichte van Oostenrijk bovendien ook niet het minste begin van bewijs aan. De ten opzichte van Oostenrijk aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat Hongarije geen normaal land is en hij ook niet terug naar Hongarije wil, dient te worden opgemerkt dat betrokkene op geen enkele wijze aantoonbaar is

verklaring dat Hongarije geen normaal land is, enig verband houdt met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013), blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat , die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde

verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 13.04.2015 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat hij heeft samengewerkt met Belgische soldaten en Belgen vriendelijke mensen vindt en hij daarom naar hier kwam (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene omdat hij in Afghanistan met Belgische soldaten samengewerkt zou hebben en Belgen vriendelijke mensen vindt, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Betrokkene haalde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand aan dat deze OK is (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen gegronde redenen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate

*behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

*Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen.”*

## 2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

### 2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

#### 2.1.1. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering en dient te worden geacht te zijn gericht tegen een eerste verwijderingsmaatregel. De vordering werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

## 2.2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats*

zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

*In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

### 2.2.3. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; Het artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ; Het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 “Vreemdelingenwet”; De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen”*. Voorts wijst verzoekende partij op de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin III) en *“Dat de Opvangrichtlijn 2013/33/ EU en de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van toepassing zijn op de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat”*;

2.2.3.2. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de motivering van de bestreden beslissing totaal onvoldoende is, dat de verwerende partij gehouden is tot een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek van de elementen in haar bezit en die kunnen wijzen op een risico van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering van de asielzoeker. De verzoekende partij meent voorts dat een zorgvuldig onderzoek van de gegevens in het bezit dat de verwerende partij kunnen aantonen dat conclusies van de bestreden beslissing *“volledig foutief en kennelijk onredelijk”* zijn wanneer gesteld wordt dat *“de rapporten geen meldingen maken van het feit dat asielzoekers systematisch blootgesteld worden aan een praktijk van slechte, vernederende en onmenswaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM vanwege het feit dat ze asielzoekers zijn; Dat de beslissing ook stelt dat nergens melding wordt gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van een Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederd behandeld worden in het kader van de het artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”*. Verzoekende partij meent dat uit deze rapporten niet kan blijken dat *“verzoeker niet in een gesloten centrum zal geplaatst zijn, dat zijn asiel aanvraag degelijk behandeld zal zijn en dat hij geen risico loopt om, in geval van een negatieve administratieve beslissing m.b.t zijn asielaanvraag, niet teruggestuurd te zullen worden naar zijn land van herkomst in geval hij beroep zou hebben ingediend tegen deze negatieve beslissing “* en vervolgt dat de Belgische autoriteiten hieromtrent waarborgen hadden moeten vragen. Aldus is volgens verzoekende partij niet verzekerd dat verzoeker niet aan onmenselijke en vernederende behandelingen zal onderworpen worden in Hongarije noch is *“verzekert dat verzoeker, die al een eerste asielaanvraag in Hongarije heeft ingediend, een tweede asielaanvraag zal mogen indien aangezien er daarvoor nieuwe feiten of element geëist zijn door de bevoegde Hongaarse autoriteiten; Dat het begrip "nieuwe elementen of feiten" nergens wettelijk of via richtlijnen, gedefinieerd is; Dat in geval van overdracht van verzoeker naar Hongarije, tegenpartij het voorzorgbeginsel schendt”*.

2.2.3.3. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij uit het aanvaarden door Hongarije van het terugnameverzoek op grond van artikel 18 (1) b van de verordening 604/2013 onterecht afleidt dat de asielaanvraag nog hangende is, dat deze nog niet definitief werd afgesloten en de Hongaarse autoriteiten aldus de analyse van haar dossier kunnen hervatten indien verzoekende partij hierom verzoekt. De verzoekende partij stelt dat deze bevestiging tegengesproken wordt door het administratief dossier en door de bestreden beslissing waarin gemotiveerd wordt: *“De Hongaarse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten dat betrokkene op 14.02.2015 effectief een asielaanvraag heeft ingediend maar dat hij kort nadien verdween en dat als gevolg hiervan zijn procedure op 14.04.2015 werd stopgezet”*. Uit deze twee elementen besluit de verzoekende partij dat haar asielaanvraag wel degelijk werd afgesloten. Dit betekent volgens de verzoekende partij concreet dat in geval van terugsturen naar Hongarije zij een tweede asielaanvraag zal moeten indienen die enkel



zal onderzocht worden door de Hongaarse autoriteiten als zij nieuwe elementen kan voorleggen die zij nog niet kon voorleggen in de eerste asielprocedure.

2.2.3.4. Deze analyse wordt volgens de verzoekende partij bevestigd in de documenten waarop de bestreden beslissing steunt en in het bijzonder het rapport *“AIDA – Asylum Information Database, up to Date as of 17/02/2015”* waaruit verzoekende partij uitgebreid citeert. Hieruit blijkt dat wanneer de asielzoeker Hongarije verlaten heeft, afgeleid wordt dat de asielprocedure wordt stopgezet (stilzwijgend of expliciet). Voorts blijkt dat in geval de persoon terugkeert naar Hongarije en de procedure reeds beëindigd is, een nieuwe procedure dient te worden ingeleid, waarvoor nieuwe elementen moeten voorgelegd worden, die nog niet in overweging werden genomen in het kader van een vorige procedure. De verzoekende partij wijst erop dat haar terugsturen naar Hongarije als gevolg heeft dat haar asielaanvraag nooit ten gronde zal onderzocht zijn door een Europese lidstaat en dat de rapporten er uitdrukkelijk op wijzen dat een nieuwe aanvraag de autoriteiten niet verhindert de persoon in kwestie te verwijderen.

2.2.3.5. Ten slotte meent verzoekende partij nog dat *“het voorzorgbeginsel inhoudt dat de overheid de plicht heeft om alle bewezen en mogelijke risico's van rechtschending in geval van overdracht in overweging te nemen”* en dat *“het interstatelijke vertrouwensbeginsel weerlegbaar is”*. Verzoekende partij stelt dat aangezien *“de Belgische autoriteiten niet onkundig kunnen zijn van de actuele politieke situatie in Hongarije en de fel en al jarenlang bekritiseerde Hongaarse asielprocedure”* en zij de nodige waarborgen hadden moeten vragen, wat niet is gebeurd.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.2.4.1. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 6, 8, 9, 10, 11, 16 of 17 en 18.1.b van de verordening 604/2013. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.4.2. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing betreffende de toegang van verzoekende partij tot de asielprocedure, als volgt:

*“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook*

gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM”.

Ten slotte stelt de bestreden beslissing: “Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien”.

De verwerende partij herhaalt haar standpunt in haar nota met opmerkingen en wijst erop dat Hongarije het vluchtelingenverdrag ondertekende, terwijl anderzijds “geen rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties door verzoekende partij werden neergelegd, waaruit zou blijken dat de asielprocedure in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertoont dat er sprake zou zijn van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”. “Het weze nog benadrukt dat Hongarije is gebonden aan door dezelfde internationale verdragen als België zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de asielaanvraag niet zou worden behandeld, laat staan minder waarborgen zou genieten”. De verwerende partij meent dan ook dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar die meent dat haar asielaanvraag niet zal onderzocht worden en dat haar asielaanvraag, bij terugkeer, geacht zal worden een tweede asielaanvraag te zijn. Verwerende partij laat gelden “dat Hongarije heeft ingestemd met het verzoek tot terugname op grond van artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013 wat betekent dat de asielaanvraag in Hongarije nog niet werd afgesloten en bijgevolg in behandeling is. Dit heeft als gevolg dat Hongarije het onderzoek van de asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien verzoekende partij dit wenst. De beschouwingen van de verzoekende partij alsdat een tweede asielaanvraag zou moeten worden ingediend, kunnen niet worden aangenomen. Evenmin kan verzoekende partij voorhouden dat er geen garantie wordt geboden dat de zijn asielaanvraag effectief zal worden behandeld door Hongarije”. Verwerende partij herhaalt dit standpunt ter terechtzitting niettemin gewezen wordt op het terugnameakkoord van Hongarije.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de Hongaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij onder artikel 18.1.b van de verordening 604/2013, wat met name inhoudt dat het verzoek om internationale bescherming bij de Hongaarse autoriteiten nog hangende is. Anderzijds en in tegenstelling hiermee blijkt uit het terugnameverzoek dat de asielprocedure van verzoekende partij werd afgesloten in Hongarije. De bestreden beslissing meldt beide (tegenstrijdige) vaststellingen en citeert uit het terugnameverzoek van 24 april 2015 “dat zijn procedure op 14.04.2015 werd stopgezet” (opgesteld in het Engels: “His procedure was ceased”) zonder enige gevolgtrekkingen inzake deze cruciale tegenstelling te maken. De verwerende partij verwijst in verband met de toegang tot de asielprocedure wel terecht naar het ‘Asylum Information Database – National Country Report Hungary’ up-to-date februari 2015. Dit rapport bevindt zich in het administratief dossier en betreft het meest recent voorliggende stuk in onderhavige zaak.

2.2.5.1. Uit voormeld rapport blijkt omtrent de procedure inzake Dublinterugkeerders als volgt [vrije vertaling]: “Tot januari 2013 waren er ernstige hindernissen voor asielzoekers die teruggestuurd werden van een andere lidstaat naar Hongarije om terug toegang te krijgen tot de asielprocedure. Asielzoekers die terugkeerden ten gevolge van een terugnameprocedure werden door de Hongaarse autoriteiten niet automatisch beschouwd als asielzoekers. Zij moesten opnieuw een aanvraag indienen eenmaal terug in Hongarije. Het werd vereist dat de asielzoekers nieuwe elementen aantoonden die hun aanvraag

*ondersteunden, welke zij niet hadden kunnen opwerpen in hun oorspronkelijke aanvraag. De navolgende aanvraag leidde niet automatisch tot schorsing van de verwijdering wanneer de OIN of de rechtbank in haar vorige beslissing oordeelde dat non-refoulement gronden niet van toepassing waren. De term navolgend wees op een aanvraag nadat een vorige asielaanvraag werd afgesloten met een definitieve beslissing of niet werd voortgezet, zijnde afgesloten zonder een beslissing over de grond van de aanvraag, bijvoorbeeld omdat een persoon verdwenen was tijdens het behandelen van zijn aanvraag. In de meeste gevallen, wanneer een persoon terugkwam in Hongarije, werd het afleveren van een verwijderingsbevel automatisch gevolgd door een administratieve vasthouding. Daardoor waren asielzoekers die teruggestuurd werden naar Hongarije onder de Dublin Verordening in het algemeen niet beschermd tegen verwijdering naar derde landen, zelf indien de gronden van hun asielaanvraag nog niet werden onderzocht.(...)*

*Ten gevolge van de wijzigingen in de wetgeving, welke in werking zijn getreden in januari 2013, kan verwijdering niet langer opgelegd worden aan asielzoekers gedurende de asielprocedure. Tussen januari en juli 2013 konden asielzoekers niet vastgehouden worden om de tenuitvoerlegging van de verwijdering te verzekeren wanneer zij hun eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding, in de praktijk was dit voor het einde van hun eerste interview afgenomen door de politie. Asielzoekers, die terugkeerden naar Hongarije onder de Dublin Verordening, werden niet vastgehouden tenzij ze reeds een afgesloten zaak hadden in Hongarije. Vanaf 1 juli 2013 voorziet de asielwet 'asieldetentie'. Deze wijzigingen voorzien de gronden voor vasthouding van asielzoekers zijn ook van toepassing op hen die een eerste asielaanvraag indienen onmiddellijk na aanhouding of terugkeer in de Dublin procedure.*

*De Dublinterugkeerders worden nu toegang tot de asielprocedure en een volledig onderzoek van hun aanvraag verzekerd. Echter, als een asielzoeker een aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of schriftelijk) en de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, leidt gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch tot de schorsing van de terugkeer. Gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetten van de procedure heeft geen schorsend effect, als de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.*

*Hongarije past de laatste paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening niet correct toe. Als een persoon Hongarije verlaten heeft nadat haar asielaanvraag verworpen werd en de persoon geen beroep instelde, wordt de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening toegepast maar alleen als de persoon terugkeert tijdens de beroepstermijn om een beroep in te dienen. De OIN beschouwt een beslissing als definitief als de beroepstermijn verstreken is en zal de aanvrager geen mogelijkheid geven om een beroep te initiëren ondanks het verlopen van de termijn (strijdig met de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin III Verordening). Dit is vooral problematisch in zaken waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid en de persoon hiervan aldus niet op de hoogte was en geen beroep kon instellen. Dergelijke terugkeerders zullen een navolgende aanvraag moeten indienen en zij zullen geen recht hebben op opvangmogelijkheden. Meer nog, (...), in het geval hun navolgende aanvraag niet wordt verdergezet of verworpen worden, heeft de beroepsprocedure hiertegen geen schorsende werking ten aanzien van hun verwijdering van het land."*

2.2.5.2. Uit voormelde informatie blijkt, zoals de verwerende partij stelt, dat Dublinterugkeerders toegang krijgen tot de asielprocedure en hun asielaanvraag onderzocht wordt. Echter, verwerende partij blijft bij een gedeeltelijke lezing van het door haar geciteerde rapport en gaat voorbij aan hetgeen hierboven wordt geciteerd en waaruit blijkt dat een asielzoeker die een navolgende aanvraag indient na intrekken van een vorige aanvraag (stilzwijgend of schriftelijk) en waarvan de navolgende aanvraag ontoelaatbaar of manifest ongegrond wordt bevonden, geen schorsend beroepsmogelijkheid heeft. Immers gerechtelijke voorziening tegen een verwerping of afwijzing van navolgende aanvraag ingediend na een definitieve weigering of een definitieve niet-verderzetting van de procedure heeft geen schorsend effect, wanneer de Hongaarse overheid of de rechtbank beslist had dat het verbod van refoulement niet van toepassing was.

Hoewel het niet geheel duidelijk is wat onder een 'gestopte' procedure dient begrepen te worden, wordt in het AIDA-rapport aangegeven dat er sprake is van een navolgende asielaanvraag na een definitieve niet-verderzetting van de procedure alsook na een stilzwijgende (zoals *in casu*) of schriftelijke intrekking van de aanvraag. Hieruit blijkt dat een navolgende asielaanvraag mogelijk is zonder dat een ten gronde onderzoek van het asielrelaas is gebeurd van de (eerste) asielaanvraag.

Verder blijkt uit het voormelde AIDA-rapport ook [Vrije vertaling]: *"in de volgende gevallen hebben personen met een navolgende asielaanvraag geen recht op opvang en werk zoals andere asielzoekers:*

- de navolgende aanvraag werd ingediend na niet-verderzetting (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag die onontvankelijk of manifest ongegrond wordt bevonden;
- de navolgende aanvraag ingediend na finale verwerping van de vorige aanvraag;
- de navolgende aanvraag ingediend na niet verderzetten (stilzwijgend of expliciet) van een vorige aanvraag waarbij de Hongaarse autoriteiten of rechtbank in de laatste beslissing oordeelden dat het verbod van refoulement niet van toepassing was).

Gelet op de (gebrekkige) informatie over de procedure inzake Dublinterugkeerders in Hongarije, over wat dient begrepen te worden onder een 'gestopte zaak' en wanneer een aanvraag van een Dublinterugkeerder wordt beschouwd als een navolgende aanvraag en gelet op de informatie in het terugnameakkoord dat stelt dat de asielpcedure van de verzoekende partij werd stopgezet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing steunt op onderling strijdige gegevens. De verwerende partij kon er aldus *prima facie* niet zonder meer van uitgaan dat de aanvraag van de verzoekende partij nog geen voorwerp uitmaakte van een definitieve beslissing, zodat de bestreden beslissing gesteund op dergelijke veronderstelling, gebrekkig is.

2.2.5.3. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar andere rapporten waaronder van het UNHCR van december 2012 waaruit blijkt dat asielaanvragen van Dublinterugkeerders die nog niet onderzocht en beslist werden in Hongarije, zijnde de zaken waarvoor nog geen definitieve ten gronde beslissing over de grond van de aanvraag tot internationale bescherming werd genomen, onderworpen worden aan een ten gronde onderzoek bij hun terugkeer, indien zij een formele aanvraag tot het hervatten van het onderzoek van hun eerder ingediende aanvraag indienen, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport van recentere datum is zodat de verwerende partij niet dienstig naar het rapport van het UNCHR inzake kan verwijzen, nu de erin opgenomen informatie genuanceerd wordt in het AIDA-rapport.

2.2.5.4. Uit het AIDA-rapport blijkt *prima facie* dat aangezien een asielaanvraag van de Dublinterugkeerder een als een navolgende asielaanvraag wordt beschouwd enkel de derde paragraaf van artikel 18 (2) van de Dublin verordening wordt toegepast indien hij terugkeert tijdens de beroepstermijn. Dit is vooral problematisch waar de verwerping werd uitgesproken in afwezigheid van de asielzoeker of nadat hij Hongarije verlaten heeft, hij hiervan niet op de hoogte was en geen tijdig beroep kon instellen. Aldus rest terugkeerders enkel de mogelijkheid om een navolgende aanvraag in te dienen met als gevolg dat ze geen recht hebben op opvangmogelijkheden en de beroepsprocedure tegen de verwerping of niet verderzetting van de navolgende asielaanvraag geen schorsende werking heeft.

Er kan dus *prima facie* niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Hongaarse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

De Raad stelt vast dat *prima facie* niet blijkt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt *prima facie* een gebrek in de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2.6.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende

precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

#### 2.2.6.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij stelt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal bezorgen daar onzeker is of de aanvraag door de Hongaarse autoriteiten zal onderzocht worden na overdracht. Het nadeel vloeit volgens de verzoekende partij voort uit het risico mogelijk naar Afghanistan te worden teruggewezen en voorts meent zij dat de situatie in Hongarije een onmenselijke behandeling is in de zin van artikel 3 RVRM.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*) wordt bevolen.

### **Artikel 2**

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK